

Η επιτομή της καθαρής κοινωνίας

Παναγοπούλου Ουρανία

Αθήνα 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Παναγοπούλου Ουρανία γεννήθηκε το 1997 στην Πάτρα όπου και μεγάλωσε. Το 2015 ξεκίνησε τις σπουδές της στο Τμήμα Θεατρολογίας του Πανεπιστημίου Πατρών απ' όπου αποφοίτησε το 2020. Μετά την αποφοίτησή της εκπαιδεύτηκε για έναν χρόνο στο αντικείμενο της Δραματοθεραπείας στον Όμιλο Ευδόκιμο του Ωδείου Όπερα Αθηνών.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6943991048

Email: raniapngl@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2023- Μάιος 2024) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Κατερίνα Λουκίδου.

Το θεατρικό έργο *Η επιτομή της καθαρής κοινωνίας* της Ουρανίας Παναγοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Περίληψη

Σε μια κοινωνία, που πρέπει οπωσδήποτε να διατηρηθεί καθαρή από κάθε μορφή βίας, ένας νέος προγεννητικός έλεγχος εντοπίζει τις πεποιθήσεις των ανθρώπων που θα 'ρθουν σ' αυτόν τον κόσμο. Η Άννα και ο Άρης στην τελευταία τους επίσκεψη στον γυναικολόγο, λίγο πριν εκείνη γεννήσει, μαθαίνουν πως ο γιος τους πάσχει από ένα είδος διαταραχής, κατά την οποία στο μέλλον θα αναπτύξει ακραία βίαιη συμπεριφορά. Μόλις γεννηθεί το παιδί, απομονώνεται και υποβάλλεται σε υποχρεωτική από την νόμο θεραπεία, ως την πλήρη αντίστροφη των πεποιθήσεων του. Κατά τη διάρκεια της θεραπείας, απαγορεύεται ρητά ο θηλασμός ή οποιαδήποτε επαφή του νεογέννητου με τους γονείς του. Η Άννα εναντιώνεται στις απάνθρωπες τεχνικές που εφαρμόζουν στον γιο της και εκτελεί κρυφά τα μητρικά της καθήκοντα, πιστεύοντας πως μονό έτσι θα μπορέσει να τον σώσει. Τι συνέπειες θα έχουν οι πράξεις της; Ποιες οι απώλειες για την επερχόμενη σωτηρία;

Πρόσωπα

Άννα (35 ετών)

Γιατρός (55 έως 60 ετών)

Άρης (38 ετών)

1^η Σκηνή

Ο Γιατρός βρίσκεται στο γραφείο του και τελειώνει ένα τηλεφώνημα με τα μέλη του ιατρικού συμβουλίου. Περιμένει την Άννα και τον Άρη για να τους ανακοινώσει τα αποτελέσματα του προγεννητικού ελέγχου.

Γιατρός: Καλώς... Θα σας ειδοποιήσω μόλις τους ενημερώσω για να ορίσουμε μια ημερομηνία.

Μπαίνει η Άννα και ο Άρης.

Άρης: Γιατρέ;

Γιατρός: Παρακαλώ, καθίστε.

Άννα: Τι συμβαίνει;

Άρης: Τι να συμβαίνει βρε Άννα μου; Όλα καλά, ε γιατρέ;

Ο Γιατρός κοιτάζει προβληματισμένος τα αποτελέσματα που κρατά στα χέρια του και δεν απαντά.

Άννα: Δεν βλέπεις πώς μας κοιτάει; Θα μας πείτε επιτέλους;

Γιατρός: Η αλήθεια είναι πως κάτι υπάρχει.

Ο Άρης καθίζει την Άννα στην πολυθρόνα.

Άρης: Κάτι;

Γιατρός: Υπήρξε μια επιπλοκή... Αλλά μην ανησυχείτε, η κατάσταση είναι ακόμη αναστρέψιμη.

Η Άννα πετάγεται πάνω διακόπτοντας τον γιατρό και γελώντας ειρωνικά.

Άννα: Το ήξερα! Το ήξερα! Όλα θα πάνε καλά Άννα. Όλα είναι υπό έλεγχο Άννα. Μην ανησυχείς Άννα. Σταμάτα να είσαι τόσο υπερβολική... Άννα!

Άρης: Ηρέμησε σε παρακαλώ.

Άννα: Σας το χα πει πως αυτό το αίμα δεν ήταν για καλό!

Άρης: Μερικές σταγόνες ήταν μόνο. Εξάλλου, ο γιατρός μάς επιβεβαίωσε πως όλα ήταν-

Άννα: Φυσιολογικά!

Γιατρός: Κατανοώ τον θυμό σας, όμως δεν υπήρχε δυνατότητα να εντοπίσουμε νωρίτερα το πρόβλημα.

Η Άννα χαϊδεύει την κοιλιά της τραβώντας ταυτόχρονα νευρικά το φόρεμά της.

Άρης: Δηλαδή;

Γιατρός: Όλα δείχνουν πως το παιδί πάσχει από ένα είδος διαταραχής.

Άρης: Διαταραχής;

Γιατρός: Ναι, σύμφωνα με την οποία στο μέλλον θα αναπτύξει μη φυσιολογική συμπεριφορά.

Άννα: Τι πάει να πει, μη φυσιολογική συμπεριφορά;

Γιατρός: Θα σας εξηγήσω αμέσως! Η εξέταση που κάναμε μας δίνει την δυνατότητα να παρακολουθούμε την υγιή ανάπτυξη του εγκεφάλου του εμβρύου. Φανταστείτε το σαν μια προεπισκόπηση κατά την οποία ελέγχουμε τις πεποιθήσεις με τις οποίες το παιδί σας θα έρθει και θα μεγαλώσει σε αυτόν τον κόσμο.

Άρης: Μα δεν καταλαβαίνω... Τι είδους διαταραχή είναι αυτή;

Γιατρός: Ονομάζεται, Έκνομη Αντιδημοκρατική Διαταραχή.

Άννα: Έκνομη τι;

Γιατρός: Δυστυχώς ο γιος σας, καθώς μεγαλώνει, θα εκδηλώσει ακραία βίαιη συμπεριφορά... Πιο συγκεκριμένα, θα εμφανίσει συμπτώματα κατάχρησης εξουσίας, συντηρητισμού, επιθετικής συμπεριφοράς, κυριαρχικότητας, σοβινισμού, συναισθηματικής αναπηρίας –

Άννα: Φτάνει! Είναι αγέννητο ακόμα! Δεν σας επιτρέπω.

Άρης: Γιατρέ, αυτές είναι βαριές κατηγορίες. Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι για κάτι τέτοιο;

Γιατρός: Η επιστήμη δεν κάνει ποτέ λάθος αγαπητοί μου... και για ακόμη μια φορά μας δίνει την λύση στο πρόβλημα... Καταλαβαίνετε πως είναι εξαιρετικά επικίνδυνο να αφήσουμε να συμβεί κάτι τέτοιο... Αυτό το παιδί δεν συνάδει με τα κοινωνικά μας πρότυπα.

Άρης: Λύση;

Γιατρός: Μα φυσικά! Πώς θα μπορούσαμε να αφήσουμε στην τύχη του κάτι τόσο σοβαρό; Μιλάμε για μια νέα ζωή, οπού οφείλουμε να την προστατεύσουμε, να την κρατήσουμε όσο πιο αγνή γίνεται. Πιστέψτε με είστε πολύ τυχεροί που έχετε την δυνατότητα να σώσετε τον γιο σας. Μόλις λίγα χρόνια έχει που εφαρμόζεται η συγκεκριμένη θεραπεία και τα αποτελέσματα είναι ήδη πολύ θετικά. Μπορούμε να μιλάμε για την μεγαλύτερη ανακάλυψη του αιώνα!

Άννα: *(κοιτώντας τον με δυσπιστία)* Τι θεραπεία;

Γιατρός: Μόλις γεννηθεί το παιδί, θα πρέπει μεταφερθεί σε έναν ειδικό θάλαμο...

Άννα: Τι θάλαμο;

Γιατρός: Μην ανησυχείτε, θα είναι απόλυτα ασφαλής.

Άρης: Και πόσο θα μείνει εκεί;

Γιατρός: Αυτό θα φανεί από την πορεία της θεραπείας.

Άννα: Μήπως καλύτερα να γίνει στο σπίτι; Θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί. Θα φέρουμε εκεί γιατρό! Θα είναι καλύτερο για όλους. Ε;

Γιατρός: Δυστυχώς κάτι τέτοιο δεν συνιστάται. Το παιδί θα πρέπει να μείνει απομονωμένο καθ' όλη τη διάρκεια της θεραπείας.

Άννα: Μα... και εμείς; Πώς... Δεν μπορούμε να το αφήσουμε μόνο του.

Γιατρός: Στην συγκεκριμένη περίπτωση η οποιαδήποτε επαφή μαζί σας μπορεί να αποβεί μοιραία για την κατάστασή του.

Άρης: *(πιάνει την κοιλιά της)* Θα μου το πάρετε;

Γιατρός: Θα μπορείτε φυσικά να τον παρακολουθείτε από το παράθυρο του θαλάμου.

Η Άννα πηγαίνει συνεχώς πάνω κάτω μέσα στο γραφείο κάνοντας νευρικές κινήσεις.

Άρης: Και τι περιλαμβάνει αυτή η θεραπεία;

Γιατρός: Αρχικά, θα προκαλέσουμε μια σύντομη ηλεκτρική διέγερση στον εγκέφαλό του, μέσω μιας ελεγχόμενης σειράς ηλεκτρικών παλμών. Τα αποτελέσματα και η πρόοδος της θεραπείας θα καταγράφονται σε ένα μόνιτορ το οποίο θα είναι συνδεδεμένο με το σώμα του νεογνού. Η διαδικασία αυτή θα

επαναλαμβάνεται δυο με τρεις φορές την εβδομάδα και θα διαρκεί για λίγα μόνο λεπτά.

Άννα: Μα είναι ένα μωρό! Τόσο δα! Πώς μπορεί να κινδυνεύει μια ολόκληρη κοινωνία από ένα νεογέννητο;

Γιατρός: Ακριβώς γι' αυτό η θεραπεία θα γίνει τις πρώτες μέρες της ύπαρξής του... Όσο νωρίτερα ξεκινήσει, τόσο πιο αποτελεσματική και ανώδυνη θα είναι για τον μικρό. Φυσικά η διαδικασία θα γίνει υπό ολική αναισθησία. Εγώ προσωπικά σας εγγυώμαι πως θα είναι ασφαλής και δεν θα καταλάβει το παραμικρό.

Άρης: Και δηλαδή μετά το τέλος της θεραπείας θα είναι όλα φυσιολογικά;

Γιατρός: Σαν να μην έχει συμβεί ποτέ! Φυσικά ανά περιόδους θα χρειαστεί κάποια παρακολούθηση για να αποφύγουμε την υποτροπή!

Άννα: Υπάρχει τέτοια πιθανότητα;

Γιατρός: Πολύ μικρή! Θα είμαστε όλοι στο πλάι σας και φυσικά θα σας ενημερώνουμε καθημερινά για την εξέλιξή του...

Άρης: Δεν υπάρχει κάτι άλλο που να μπορούμε να κάνουμε; Κάτι πιο ανώδυνο.

Γιατρός: Δυστυχώς όχι! Εξάλλου είμαστε υποχρεωμένοι από τον νόμο! Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε κάτι τόσο σημαντικό...

Παύση.

Άννα: *(πιάνει την κοιλιά της)* Κουράστηκα... Να φύγουμε.

Γιατρός: Μισό λεπτό! Υπάρχει και κάτι άλλο... Θα πρέπει να γίνει μια ακόμα εξέταση σε εσάς τους δυο αυτή τη φορά...

Άννα: Σε εμάς;

Γιατρός: Ναι... Όπως καταλαβαίνετε, θα πρέπει να διαπιστώσουμε πώς προέκυψε αυτή η διαταραχή... Αν υπήρχε κάποια προδιάθεση...

Άρης: Φυσικά! Είμαστε στην διάθεσή σας για ό,τι χρειαστεί.

Άννα: Τι εξέταση είναι αυτή;

Γιατρός: Μην ανησυχείτε, είναι πολύ απλή διαδικασία. Μια σύντομη εξέταση του ιστορικού σας για τυχόν γονίδια που οδήγησαν στην συγκεκριμένη διαταραχή. Θα σας τα εξηγήσω όλα αναλυτικά όταν θα έρθει η ώρα.

Άννα: *(δείχνει τον φάκελο στα χέρια του γιατρού)* Αυτό;

Γιατρός: Α! Παραλίγο να το ξεχάσω, είναι τα αποτελέσματα των εξετάσεων του μικρού και ένα ενημερωτικό φυλλάδιο για την θεραπεία του.

Η Άννα αρπάζει τον φάκελο από τα χέρια του γιατρού και τον ανοίγει σκίζοντάς τον.

2^η Σκηνή

Η Άννα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, λίγες μέρες αφού έχει γεννήσει, δίπλα της ο Άρης και ο γιατρός.

Άννα: Πώς είναι;

Γιατρός: Είναι καλά και απολύτως ασφαλής, μην ανησυχείτε.

Άννα: Δεν πρόλαβα να το δω καλά καλά.

Γιατρός: Τα είπαμε αυτά Άννα μου.

Άννα: Έκλαψε;

Γιατρός: *(με χαμόγελο)* Όπως όλα τα μωρά!

Άρης: Πότε θα μπορέσουμε να τον δούμε;

Άννα: Ναι πότε;

Γιατρός: Σήμερα κιόλας, μετά από δω θα σας μεταφέρουμε στον θάλαμο.

Άννα: *(ανασηκώνεται)* Αλήθεια;

Γιατρός: Αλήθεια Άννα!

Άννα: *(του φιλάει τα χέρια)* Σε ευχαριστώ γιατρέ, σε ευχαριστώ!

Άρης: Σας ευχαριστούμε πολύ γιατρέ! *(Παίρνει την Άννα αγκαλιά)*

Άννα: *(σηκώνεται όρθια)* Πώς είμαι; Φαίνομαι λίγο κουρασμένη, ε;

Άρης: Πανέμορφη είσαι, Άννα μου!

Άννα *(σηκώνεται)* Να πάω να ριζω λίγο νερό...

Ο γιατρός τούς κοιτάζει χωρίς να μιλά. Η Άννα στέκεται μπροστά του και τον κοιτάζει.

Άννα: Τι συμβαίνει γιατρέ;

Γιατρός: Πριν λίγο λάβαμε και τα αποτελέσματα των δικών σας εξετάσεων...

Η Άννα συνεχίζει να τον κοιτάζει χωρίς να μιλά.

Άρης: Και;

Γιατρός: Φαίνεται πως η Άννα... (Παύση) έχει το στίγμα που οδήγησε στην διαταραχή του γιου σας...

Άννα: Τι εννοείτε;

Άρης: Θέλετε να πείτε πως-

Γιατρός: Ηρεμήστε! Είναι αρκετά σύνηθες κάτι τέτοιο. Μέχρι να εξαλειφθεί εντελώς μια τέτοια ασθένεια - αλλά και το στίγμα της - χρειάζονται αρκετά χρόνια. Όλα αυτά είναι καινούρια για εμάς, χάρη στην επιστήμη, όμως τώρα μπορούμε να προλάβουμε την εμφάνισή της και να προστατεύσουμε και εσάς αλλά και την κοινωνία μας.

Άρης: Μα, δεν είχε δείξει το παραμικρό!

Γιατρός: Κύριε Ναδάλη, το στίγμα που κουβαλά η Άννα μπορεί να φανεί μόνο από την συγκεκριμένη εξέταση... Έπειτα, οι πιθανότητες να εμφανιστεί η ασθένεια στο παιδί είναι εξαιρετικά σπάνιες. Δεν θα μπορούσαμε να το γνωρίζουμε... Ακούστε με, δεν χρειάζεται να πανικοβάλλεστε. Το γεγονός ότι η Άννα έχει το στίγμα, δεν σημαίνει πως νοσεί, δεν θα εμφανίσει συμπτώματα, ούτε χρειάζεται να πάρει κάποια αγωγή... Προφανώς το κληρονόμησε από κάποιον συγγενή της, κάτι που οδήγησε και στην διαταραχή του γιου σας.

Άννα: Αποκλείεται! Κάποιο λάθος κάνετε!

Γιατρός: Σας εξηγώ όμως πως δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, για εσάς δεν αλλάζει κάτι...

Άννα: Δεν αλλάζει; (Παύση) Γέννησα ένα μωρό. Και τώρα; Πού είναι; Ούτε που το είδα από εκείνη την ώρα. Αυτό που για εσάς είναι η δουλειά σας, για εμάς είναι ο γιος μας. Γι' αυτό σταματήστε σας παρακαλώ να μου λέτε να μην ανησυχώ.

Γιατρός: Καταλαβαίνω πολύ καλά πόσο σκληρό μπορεί να είναι όλο αυτό για εσάς, όμως χρειάζεται υπομονή και ψυχραιμία για να μπορέσετε να τον βοηθήσετε.

Άρης: Και τι κάνουμε τώρα;

Γιατρός: Προχωράμε κανονικά... Άννα, αυτό που θα χρειαστώ από εσένα είναι το γάλα σου. Θα πρέπει να το εξετάζουμε καθημερινά μέχρι να σιγουρευτούμε πως είναι εντελώς ακίνδυνο, για να μπορέσει να το πάρει

κανονικά μετά την θεραπεία του. Με αυτό το θήλαστρο θα γεμίζεις αυτά εδώ τα μπουκαλάκια.

Άννα: Πόσο;

Γιατρός: Όσο έχεις. Θα βγάζεις στην αρχή για περίπου είκοσι λεπτά. Ύστερα θα εξαντληθεί, θα περιμένεις για περίπου μια ώρα και έπειτα θα ξεκινάς πάλι.

Άννα: Και το παιδί;

Γιατρός: Για όσο βρίσκεται σε θεραπεία δεν θα το χρειαστεί... Έρευνες έχουν αποδείξει πως το μητρικό γάλα μπορεί να αναστείλει την συγκεκριμένη θεραπεία και να οδηγήσει σε μη αναστρέψιμες καταστάσεις.

Άρης: Μα και πώς; Τι καλύτερο από το γάλα της μητέρας του;

Γιατρός: Κατά την διάρκεια της θεραπείας, θα του χορηγηθούν τα απαραίτητα συμπληρώματα, ενισχυμένα με ειδικές πρωτεΐνες, τα οποία αντικαθιστούν το μητρικό γάλα, έτσι το παιδί δεν θα αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα.

Άννα: Και πώς είμαστε σίγουροι ότι θα πετύχει;

Γιατρός: Η συγκεκριμένη θεραπεία είναι δοκιμασμένη και στο παρελθόν. Λειτουργήσε επιτυχώς χωρίς καμία επιπλοκή. (Παύση) Ο γιος σας είναι στα καλύτερα χέρια και πριν ακόμη το καταλάβετε θα βρίσκεται κοντά σας!

Άρης: Θα κάνουμε ό,τι μας συμβουλέψετε γιατρέ!

Άννα: Πότε θα τον δούμε;

Γιατρός: Τώρα αμέσως! Ακολουθήστε με.

Σκοτάδι. Η Άννα, ο Άρης και ο γιατρός στέκονται πίσω από το προστατευτικό τζάμι του θαλάμου και οι δυο γονείς αντικρίζουν για πρώτη φορά τον γιο τους.

Άννα: Μήπως κρυώνει;

Γιατρός: Η θερμοκρασία του θαλάμου είναι ρυθμισμένη σύμφωνα με τις ανάγκες του νεογνού. Ελέγχουμε την θερμοκρασία του τρεις φορές την ημέρα για να σιγουρευτούμε πως είναι σταθερή και πως όλα κυλούν φυσιολογικά!

Άννα: Φυσιολογικά;

Άρης: Άννα! (Παύση) Συγχωρήστε την...

Γιατρός: Μην ανησυχείτε... Καταλαβαίνω...

Άννα: Ανάθεμα κι αν ήξερα τι σημαίνει αυτή η λέξη... κι εγώ, κι εσείς...

Γιατρός: Είμαι σίγουρος ότι η Άννα καταλαβαίνει πως όλα αυτά γίνονται για το καλό του.

Άννα: Καλό το λέτε εσείς αυτό;

Άρης: Έχει δίκιο ο γιατρός Άννα... Είναι για το καλό όλων μας!

Άννα: Και πού ξέρετε εσείς αν πονάει;

Γιατρός: Όλα θα γίνουν με απόλυτη προσοχή. Όπως σας είπα ο μικρός θα βρίσκεται σε ολική νάρκωση. Δεν θα νιώσει το παραμικρό.

Η Άννα μένει με το πρόσωπό της κολλημένο στο τζάμι να κοιτάζει τον γιο της.

3^η Σκηνή

Η Άννα και ο Άρης βρίσκονται έξω από τον θάλαμο θεραπείας του γιου τους και τον παρακολουθούν από το παράθυρο.

Άννα: Τελικά, καλά κάναμε και βάλαμε πορτοκαλί.

Άρης: Θα του αρέσει πολύ.

Άννα: Και η κούνια του κάτω από το παράθυρο. Να βλέπει φως. Μήπως κρυώνει όμως...

Άρης: Μα θα είναι κλειστό όταν κοιμάται.

Άννα: Κι όλα αυτά τα ηχεία γύρω και ο προτζέκτορας... Μήπως είναι λίγο υπερβολικά;

Άρης: Υπερβολικά; Ίσα ίσα θα κοιμάται πιο ήρεμος.

Άννα: Η μητέρα σου είπε-

Άρης: Θα γράψουμε κι αυτό το ωραίο νανούρισμα που λες να του το βάζουμε.

Άννα: Θα ήθελα να του το λέω εγώ.

Άρης: Δίκιο έχεις. Ας κρατήσουμε και κάτι από τα παλιά.

Άννα: Και την κάμερα. Να τη βγάλουμε.

Άρης: Δεν σου αρέσει.

Άννα: Δεν είπα αυτό. Θέλω να είναι όσο πιο αθώο γίνεται.

Άρης: Εντάξει. Θα τα βγάλουμε όλα.

Άννα: Τα ηχεία ας τα κρατήσουμε. (Παύση) Και να βάλουμε και τα βιβλία που λέγαμε.

Άρης: Ο χάρτης;

Άννα: Πρέπει να φωνάξουμε το συνεργείο να έρθει να ξεκινήσει το σχέδιο τουλάχιστον.

Άρης: Όλη την οροφή;

Άννα: Όλη. Θέλω να ταξιδέψει παντού.

Άρης: Να δεις που μέχρι να το τελειώσουμε θα έχει γυρίσει.

Άννα: Το πιστεύεις;

Άρης: Φυσικά!

Άννα: Εγώ πάλι όχι.

Άρης: Είσαι τόσο αρνητική. (Παύση) Σαν να μη το θες.

Άννα: Μπορούμε να τον πάρουμε.

Άρης: Τι λες;

Άννα: Εμείς είμαστε οι γονείς του.

Άρης: Όχι ώσπου να τελειώσει η θεραπεία.

Άννα: (γελώντας) Ποια θεραπεία; Ως τότε δεν θα χει μείνει τίποτα να πάρουμε πίσω.

Άρης: Σταμάτα σε παρακαλώ, μ' αυτήν την ιστορία. Δεν σου κάνει καλό.

Άννα: Πώς μπορείς να είσαι τόσο απαθής;

Άρης: Και γω πονάω που τον βλέπω έτσι, αλλά κάποιος πρέπει να παραμείνει ψύχραιμος.

Άννα: Υπερβολικά ψύχραιμος θα έλεγα.

Άρης: Σε παρακαλώ, έλα να πάμε πίσω στο δωμάτιο.

Άννα: Δεν μου λείπει. Το πιστεύεις; Δεν πρόλαβα ούτε να το πρόσωπό του να δω.

Άρης: Θα έχεις όλον τον καιρό...

Άννα: Έχει περάσει τόσος και δεν έχει συμβεί τίποτα από αυτά που μας υποσχέθηκαν...

Άρης: Το ξέρεις πως δεν υπήρχε άλλη λύση. Μετά την θεραπεία θα-

Άννα: Έχεις καταλάβει τι του κάνουν εκεί μέσα; (Γελάει) Πόσο αφελής είσαι; Ο γιος μας έχει γίνει πειραματόζωο κάποιων που στο όνομα της επιστήμης προσπαθούν να γίνουν περιβόητοι, βασανίζοντάς τις ζωές που επικαλούνται πως σώζουν... (Παύση) Ντρέπεσαι για εκείνον έτσι δεν είναι; Τον μισείς...

Ο Άρης την κοιτάζει και δεν απαντά.

Άννα: *(τον σπρώχνει)* Τι με κοιτάς έτσι; Πες κάτι! Πες μου, ναι Άννα τον μισώ, εύχομαι να μη τα καταφέρει. Να μην είχε γεννηθεί καν το καταραμένο! Τι φοβάσαι; Πες, ντρέπομαι που φέραμε στον κόσμο αυτό το τέρας. Πες –

Άρης: Σταμάτα επιτέλους! Αυτά πιστεύεις για εμένα; Κάθε μέρα ονειρεύομαι πως όλα τελείωσαν και τον παίρνουμε επιτέλους πίσω...

Άννα: Στο όνειρο θα μείνεις αν δεν κάνουμε κάτι... Πάμε να τον πάρουμε από δω. Να πάμε και σε άλλον γιατρό, να πάρουμε μια δεύτερη γνώμη. Πάμε... σε παρακαλώ. Θέλω να πάμε στο σπίτι μας!

Άρης: Είναι ο καλύτερος της ειδικότητάς του. Έχεις δει τα πτυχία του;

Η Άννα αρχίζει να γελάει και σιγά σιγά το γέλιο δυναμώνει. Ο Άρης την πιάνει από τα μπράτσα και την ταρακουνά προσπαθώντας να την ηρεμήσει.

Άρης: Σταμάτα σε παρακαλώ! Πάμε να φύγουμε...

Μπαίνει ο γιατρός

Γιατρός: Τι συμβαίνει;

Άννα: Εσείς θα μας πείτε... Πού είναι τα αποτελέσματα αυτής της πρωτοποριακής θεραπείας;

Γιατρός: Σας εξήγησα πως χρειάζεται κάποιος χρόνος μέχρι να φανούν τα πρώτα σημάδια βελτίωσης.

Άρης: Σας ζητώ συγγνώμη γιατρέ, δεν ξέρω τι την έπιασε πάλι...

Γιατρός: Δεν χρειάζεται να μου ζητάτε συγγνώμη, καταλαβαίνω... Είναι λογικό να αντιδρά έτσι.

Άννα: Όλα λογικά τα βρίσχετε εσείς, ακόμα κι αυτό που γίνεται εκεί μέσα...

Άρης: Δηλαδή γιατρέ, δεν υπάρχει καμία εξέλιξη;

Γιατρός: Αυτό ήθελα να συζητήσουμε...

Άννα: Τι άλλο έμεινε να συζητήσουμε; Έτσι κι αλλιώς πλέον του κάνετε ό,τι θέλετε.

Γιατρός: Άννα, συμμαρζίζομαι την αγωνία και τον θυμό σου. Εγώ ο ίδιος σου εγγυήθηκα πως θα σώσω τον γιο σου και θα το κάνω! *(Παύση)* Θα χρειαστεί όμως λίγη ακόμα υπομονή...

Άννα: Δεν έχω άλλη υπομονή! Θέλω τον γιο μου πίσω...

Άρης: Τι θα πει αυτό γιατρέ;

Γιατρός: Θα πρέπει να εντείνουμε την θεραπεία από τρεις σε πέντε φορές την εβδομάδα.

Άννα: Τι;

Άρης: Δηλαδή δεν υπήρξε η παραμικρή βελτίωση;

Γιατρός: Ως τώρα δεν φαίνεται καμία αλλαγή με τα ερεθίσματα που του δίνουμε. Αν όμως αυξήσουμε τις ηλεκτρικές διεγέρσεις μέσα στην εβδομάδα, θα έχουμε μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα.

Άννα: Φτάνει πια! Πόσο άλλο θα τον βασανίσετε; Δεν το βλέπετε ότι δεν δουλεύει η γαμημένη η θεραπεία σας;

Γιατρός: Ξέρω πως είναι δύσκολο για εσάς αλλά-

Άννα: Κι αν κάνετε λάθος;

Γιατρός: Σε τόσο προχωρημένες μεθόδους δεν υπάρχουν περιθώρια λάθους.

Άννα: Νομίζω πως έχουμε το δικαίωμα να πάρουμε μια δεύτερη γνώμη.

Γιατρός: Δεν θα σας ωφελήσει πουθενά, Άννα. Όλοι το ίδιο θα σας πουν. Ίσα που θα χάσετε πολύτιμο χρόνο.

Άννα: Δεν μπορείτε να τον κρατάτε με το ζόρι. Εμείς οι γονείς του δεν έχουμε λόγο;

Άρης: Αρκετά Άννα! Εγώ θέλω ο γιος μου να μεγαλώσει σε ένα υγιές περιβάλλον... Θέλω να τον προστατεύσω, να διαφυλάξω και εκείνον και εμάς και τόσους άλλους ανθρώπους που θα βρεθούν στον δρόμο του. Αν αυτό σημαίνει να κάνω υπομονή ώσπου να λειτουργήσει η θεραπεία, αυτό θα κάνω... Κι αυτό θα έπρεπε να σκέφτεσαι κι εσύ. Μόνο αυτό!

Η Άννα πιάνει την κοιλιά της σαν να ψάχνει να βρει το παιδί της εκεί μέσα.

Γιατρός: Άκουσέ τον, Άννα. Μετά τις εφαρμογές της συγκεκριμένης θεραπείας έχει σημειωθεί σημαντική μείωση της βίας και της εγκληματικότητας, συγκεκριμένα κατά ογδόντα τοις εκατό! (Παύση) Σε λίγο όλα αυτά θα είναι παρελθόν! Εσείς μόνο, πρέπει να είστε ενωμένοι, να στέκεστε ο ένας δίπλα στον άλλον... Μόνο έτσι θα βοηθήσετε το παιδί...

Άννα: Με κοροϊδεύετε; Μου πουλάτε το ηλεκτροσόκ ως μια καινοτόμα θεραπεία, η οποία ακόμα δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Έρχεστε με αυτό το απόλυτα φυσιολογικό ύφος να με ενημερώσετε πως ο γιος μου θα υποβάλλεται σχεδόν καθημερινά σε αυτό το βασανιστήριο και μου ζητάτε να είμαι ήρεμη; Το μεγαλύτερο μου λάθος ήταν που σας εμπιστεύτηκα και έδωσα την συγκατάθεσή μου!

Γιατρός: Δεν υπήρχε-

Άννα: Ναι ξέρω, δεν υπήρχε επιλογή!

Γιατρός: Δεν θέλω σε καμία περίπτωση να συνδέετε την δική μας θεραπεία με εκείνες τις απάνθρωπες τεχνικές που χρησιμοποιούνταν στο παρελθόν. Η ηλεκτροσπασμοθεραπεία είναι μια ανώδυνη διαδικασία με μόνο στόχο την εξάλειψη όλων των στοιχείων που μπορεί να αναπτύξει η συμπεριφορά ενός μελλοντικά βίαιου χαρακτήρα, όπως ο γιος σας. Ακούγεται ακραίο, αλλά θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα μας...

Άννα: Στόχος σας έχει γίνει ο γιος μου. Παραδεχθείτε το γιατρέ, πως είναι μια πρόκληση για εσάς!

Άρης: Σύνελθε Άννα!

Άννα: Θέλω να μου τον φέρετε!

Γιατρός: Άννα, γνωρίζεις πως δεν μπορούμε να διακόψουμε τη θεραπεία... Είναι παράνομο.

Οι γιατροί μπαίνουν εξοπλισμένοι στον θάλαμο και ξεκινούν τη διαδικασία του ηλεκτροσόκ.

Άρης: Πάμε στο δωμάτιο Άννα, δεν χρειάζεται να το δούμε...

Άννα: Δεν πάω πουθενά... Σταματήστε το! Πες τους να σταματήσουν... Πες!

Άρης: (την παίρνει αγκαλιά) Άννα!

Άννα: Όχι! Πες τους! Για το δωμάτιο.

Άρης: Πρέπει να φύγουμε.

Άννα: Τον πορτοκαλί τοίχο.

Άρης: Έλα Άννα μου.

Άννα: Το παραθυράκι.

Άρης: Ναι θα τους το πω.

Άννα: Πες τους... και για τον χάρτη... πες τους να σταματήσουν σε παρακαλώ.

Ο Άρης κοιτά άφωνος την διαδικασία, η Άννα κολλάει πάνω στο τζάμι και βγάζει μια κραυγή. Ο Γιατρός με τον Άρη την ακινητοποιούν, της κάνουν μια ηρεμιστική ένεση και τη μεταφέρουν με ένα φορείο στο δωμάτιό της.

Γιατρός: Χρειάζεται ξεκούραση... Και εσάς φυσικά, πρέπει να είστε στο πλάι της. Είναι δύσκολο για εκείνη... Δείξτε της πως την καταλαβαίνετε. Πόσο πολύ σας χρειάζεται.

4η Σκηνή

Η Άννα μπαίνει στον θάλαμο του γιου της. Στην αρχή φαίνεται λίγο διστακτική καθώς μονολογεί περπατώντας νευρικά πάνω κάτω στη σκηνή.

Πονάς αγάπη μου; Εμείς ξέρουμε. (Παύση) Τώρα μπορεί να αναρωτιέσαι γιατί δεν σε έχω αρπάξει ακόμα. Θέλω. (Πιο έντονα) Θέλω. Αλλά (Παύση) Όχι. Δεν είμαι δειλή. (Γυρνά στο κοινό) Γιατί μήπως είμαι μόνο εγώ; Όταν κάνεις και συ παιδιά θα καταλάβεις. Και τι θα κάνεις; Θα περιμένεις ώσπου να του κάψουν τον εγκέφαλό; (Πιέζει τους κροτάφους της με τα δάχτυλά της) Αποκαϊδία. Ναι. Να το συνετίσουν; Προ- λη- πι- κιά! (Παύση) Ή μήπως θα καθόσουν έξω από αυτό το κωλοπαράθυρο; Να περιμένεις. Να κοιτάς και να περιμένεις να πάρεις πίσω ό,τι έμεινε. Τίποτα δηλαδή. Τι απ' όλα αυτά; Τι είναι σωστό; Δεν ξέρω. Ούτε και συ. Θα ήθελα όμως να ήξερα τι θα έκανες. (Παύση) Και τι να περιμένω από αυτούς; Πιστεύουν πως τα χω χάσει. Σταμάτα να είσαι τόσο υπερβολική, Άννα. Τι παράλογες σκέψεις είναι αυτές; Όλοι το ίδιο θα σου πουν. (Παύση. Γυρίζει στο παιδί) Συγχώρα με αγάπη μου! Τόση ώρα εδώ και- (Πλησιάζει το μωρό και στέκεται από πάνω του) Γι αυτό ήρθα. Το πήρα απόφαση. Δεν θα τους αφήσω να σε βασανίσουν άλλο. Ήθελα να σου το πω. Όταν το καταλάβουν θα είναι αργά. Θα σε χω σώσει μωράκι μου. Μαζί όλα θα τα διορθώσουμε. Το καλύτερο παιδί του κόσμου θα γίνεις. (Παύση) Και να δεις πόσο πολύ θα σου αρέσει το καινούριο σου δωμάτιο. Δίπλα στο παράθυρο. Φυσικά και θα το κλείνουμε όταν θα κοιμάσαι. Κι αυτόν τον τεράστιο χάρτη που θα ζωγραφίσουμε. Ο μπαμπάς το σκέφτηκε. Ωραίο δε θα ναι; Και τα ηχεία! Ναι. Για να ακούς μουσική. Όλη μέρα. Το τραγούδι όμως θα σου το λέω εγώ. Για να κοιμάσαι. Ναι. (Στέκει ακίνητη από πάνω του για λίγα δευτερόλεπτα και το κοιτάζει. Ύστερα αφαιρεί τα καλώδια και τον παίρνει στην αγκαλιά της). Περίεργα μάτια έχεις. Στεγνά. Κι είσαι τόσο δα μικρό ακόμη. (Παύση) Να μην τους ακούς. Δεν είσαι αυτό που λένε αγόρι μου. Ξέρει η μαμά σου. Δεν είσαι έτσι εσύ. Δεν είσαι. (Παύση) Συγγνώμη που σ' άφησα εδώ. (Παύση) Έλα να φας. (Βάζει το μωρό στο στήθος της και το θηλάζει, βγάζει έναν αναστεναγμό ευχαρίστησης και φόβου ταυτόχρονα). Μη φοβάσαι παιδάκι μου. Η μανούλα είναι εδώ. Πιες να δυναμώσεις. Κάτασπρο είσαι. Πιες να πάρουν χρώμα τα μαγουλάκια σου. (Παύση) Ούτε ένα δάκρυ δεν έσταξες ψυχή μου. (Παύση) Πάρε ανάσα. Σιγά... Σιγά. Να μην πονάει η μαμά. Όλο να το πιες.

Η Άννα βγάζει έναν πνιχτό λυγμό για να μην ακουστεί. Ακούει έναν θόρυβο, βάζει το μωρό στη θέση του, βγαίνει από τον θάλαμο και στέκεται μπροστά στο τζάμι. Μπαίνει ο Άρης.

Άρης: Πώς είσαι;

Άννα: Είχες δίκιο, χρειαζόμουν ξεκούραση...

Άρης: Χαίρομαι που σε βλέπω καλύτερα!

Άννα: Αλήθεια το είπες, ότι ονειρεύεσαι τη στιγμή που όλα θα έχουν τελειώσει;

Άρης: Δεν περνάει μέρα που να μην το σκέφτομαι. Θα δεις, δεν θα αργήσει αυτή η μέρα. *(Παύση)* Θέλω τόσο πολύ να τον πάρω στην αγκαλιά μου!

Άννα: Και τι άλλο;

Άρης: Να του μάθω τα πρώτα του βήματα...

Άννα: Και τι άλλο;

Άρης: Να ακούσω τις πρώτες του λέξεις...

Άννα: Ποια να πει πρώτα;

Άρης: *(την αγκαλιάζει)* Μαμά, φυσικά!

Άννα: Πιστεύεις πώς και εκείνο ονειρεύεται;

Άρης: Δεν ξέρω. Τι σημασία έχει;

Άννα: Έχει...

Παύση.

Άρης: Σε λίγο όλα θα 'ναι όπως πριν...

Άννα: Έχεις καταφέρει να δεις το πρόσωπό του από δω;

Άρης: Προσπάθησα αλλά είναι μακριά. Εσύ;

Άννα: Τίποτα...

Άρης: Νομίζω πως ήρθε η ώρα να πάμε στο δωμάτιο.

Άννα: Ας μείνουμε λίγο ακόμα!

Άρης: Μα-

Άννα: Σε παρακαλώ! *(Πιάνει σφιχτά το χέρι του Άρη)*

Άρης: Σε λίγο θα ξεκινήσουν... Δεν σου κάνει καλό να το βλέπεις... Την προηγούμενη φορά-

Άννα: Καλά είμαι... Θέλω να μείνω και θα ήθελα να είσαι δίπλα μου αν συμφωνείς και συ...

Μπαίνει ο γιατρός.

Γιατρός: Α! Εδώ είστε; Σας έψαχνα να σας ενημερώσω για τον γιο σας.

Άρης: Συμβαίνει κάτι γιατρέ;

Γιατρός: Μην ανησυχείτε καθόλου! Τα νέα είναι πολύ καλά.

Άννα: Δηλαδή;

Γιατρός: Μετά την αύξηση της θεραπείας από την προηγούμενη εβδομάδα, είδαμε τα πρώτα σημάδια βελτίωσης. Ο γιος σας αντέδρασε θετικά στα ερεθίσματα που του δώσαμε. Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε σε περίοδο ύφεσης της διαταραχής, οπότε συνεχίζουμε έτσι ως την πλήρη θεραπεία της.

Άρης: *(την πιάνει από τους ώμους)* Το 'ξερα Άννα! Το 'ξερα, το 'ξερα! Ο γιος μας θα γίνει καλά. Σε λίγο τελειώνουν όλα! Γιατρέ, σας ευχαριστούμε πολύ για όλα! Θα σας είμαστε για πάντα ευγνώμονες... Είδες Άννα μου; Πίστη και υπομονή χρειαζόταν...

Άννα: Γιατρέ... Σας ευχαριστούμε πολύ! *(Παύση)* Σας ζητώ συγγνώμη για όσες φορές αμφισβήτησα εσάς και το έργο σας...

Γιατρός: Μην ζητάς συγγνώμη Άννα, ήταν απολύτως φυσιολογική η αντίδρασή σου, η μητέρα του είσαι... Και γω στη θέση σου ίσως έτσι να αντιδρούσα... Τέλος πάντων όλα αυτά δεν έχουν σημασία πια, από δω και πέρα τα πράγματα θα πηγαίνουν όλο και καλύτερα...

Άννα: Γνωρίζετε πόσο καιρό θα πάρει ακόμη;

Γιατρός: Δεν ξέρουμε ακριβώς πόσες συνεδρίες θα χρειαστούν... Πάντως όχι πολλές... Θα τσεκάρουμε την επίδοσή του κάθε εβδομάδα και θα σας ενημερώνουμε για την εξέλιξή του. Από τη στιγμή που μπήκαν όλα στον δρόμο τους, η πλήρης θεραπεία είναι θέμα χρόνου.

Άρης: Έλα Άννα μου τώρα, πάμε πίσω στο δωμάτιο... Χρειάζεσαι ξεκούραση... Έχεις να βγάλεις και το γάλα!

Γιατρός: Ναι, ναι καλύτερα να πηγαίνετε και σεις τώρα!

Άννα: Ναι, πάμε!

5^η Σκηνή

Η Άννα βρίσκεται στο δωμάτιό της και στην προσπάθειά της να τραβήξει γάλα, συνειδητοποιεί πως δεν έχει άλλο αφού μόλις είχε ταΐσει κρυφά τον γιο της. Μετά από λίγο μπαίνει ο Άρης.

Άννα: Λίγο... Έπρεπε να κρατήσω λίγο ακόμα... *(Τα παρατάει)*

Άρης: Πώς είσαι, Άννα μου;

Άννα: *(γυρίζει τρομαγμένη)* Με τρώμαζες! Πότε μπήκες;

Άρης: Με συγχωρείς δε το ήθελα. *(Παύση)* Πολύ εύκολα τρώμαζεις αγάπη μου...

Άννα: Δεν πειράζει... Τον είδες;

Άρης: Ναι!

Άννα: Πώς είναι;

Άρης: Ήρεμος... Κοιμόταν... Εσύ δεν θα πας;

Άννα: Θα πάω να του ρίξω μια ματιά πριν κοιμηθώ.

Άρης: Να πας Άννα μου, να πας... Χαίρομαι που σε βλέπω ήρεμη... Σταμάτησες να κάνεις αυτές τις παράλογες σκέψεις επιτέλους!

Άννα: Όλα πήραν τον δρόμο τους πλέον... Δεν έχω λόγο.

Άρης: Έτσι είναι... Δεν ξέρεις πόση ανακούφιση νιώθω μετά από τόσο καιρό. Φοβήθηκα πολύ, Άννα... Πώς θα ζούσαμε χωρίς αυτή τη θεραπεία; *(Παύση)* Όλα αυτά όμως πέρασαν, από δω και πέρα μόνο ευχάριστα θα έχουμε!

Ο Άρης βλέπει τα άδεια μπουκαλάκια. Παίρνει ένα στα χέρια του.

Άρης: Δεν τα γέμισες αυτά;

Άννα: Δεν μπόρεσα...

Άρης: Τι εννοείς;

Άννα: Προσπάθησα... Ούτε σταγόνα!

Άρης: Τι είναι πάλι αυτό τώρα;

Άννα: Δεν ξέρω ίσως από την ταραχή... Το άγχος... Συμβαίνει καμιά φορά να κόβεται το γάλα.

Άρης: Μα... έτσι; Από τη μια μέρα στην άλλη; Να ειδοποιήσουμε τον γιατρό, κάτι συμβαίνει.

Άννα: Άσε να δούμε μέχρι αύριο... Μπορεί να έχω...

Άρης: Χθες; Είχες;

Άννα: Ναι...

Άρης: Τότε πως-

Άννα: Έτσι... Ξαφνικά. Γι αυτό σου λέω, ας περιμένουμε ως αύριο και βλέπουμε...

Η Άννα συνειδητοποιεί πως μετά τον θηλασμό λίγες σταγόνες γάλα είχαν λεκιάσει το ρούχο της. Ταράζεται και προσπαθεί να καλύψει το στήθος της με την ρόμπα.

Άρης: Φαίνεσαι πολύ κουρασμένη.

Άννα: Ναι, καλύτερα να ξαπλώσω. Αρκετά για σήμερα.

Άρης: Δεν θα πας να τον δεις;

Άννα: (γελώντας) Αχ ναι! Πώς ξεχάστηκα έτσι...

Άρης: Εσύ τρέμεις.

Άννα: Κρυώνω λίγο.

Άρης: Μήπως έχεις ανεβάσει πυρετό;

Απλώνει την παλάμη του να πιάσει το μέτωπό της και εκείνη τραβιέται απότομα.

Άννα: Όχι! Τι πυρετό; Από την κούραση είναι. Έχω πολλές μέρες να κοιμηθώ.

Ο Άρης βγάζει το σακάκι του και το τυλίγει γύρω της.

Άρης: Έλα φόρεσε αυτό.

Η Άννα το φοράει και ταυτόχρονα προσπαθεί να καλύψει το στήθος της.

Άννα: Σε ευχαριστώ!

Άρης: Να δεις που από δω και πέρα, θα κοιμάσαι σαν πουλάκι.

Άννα: Συγγνώμη αν σε τρώμαξα... Τώρα τελευταία πετάγομαι με το παραμικρό.

Άρης: Δεν πειράζει... *(Την παίρνει στην αγκαλιά του και μένουν για λίγο αμίλητοι)*

Άννα: Να πάω να τον χαζέψω για λίγο ε;

Άρης: Να πας!

Η Άννα βγαίνει από τη σκηνή. Ο Άρης βλέπει τον γιατρό να περνά απ' έξω και τον φωνάζει στο δωμάτιο. Ο Γιατρός δείχνει κάπως αναστατωμένος, προσποιείται τον ήρεμο χωρίς όμως να τα καταφέρνει.

Άρης: Γιατρέ;

Γιατρός: Καλησπέρα!

Άρης: Ήσασταν στον θάλαμο;

Γιατρός: Πέρασα κι από εκεί ναι...

Άρης: Όλα καλά;

Γιατρός: Πολύ τρέξιμο σήμερα...

Άρης: Ναι... Φαίνεστε κομμάτια...

Γιατρός: Συμβαίνει κάτι;

Άρης: Να ρωτήσω πώς είναι μόνο...

Γιατρός: Θααα τα πούμε στην ενημέρωση αυτά... *(Παύση)* Όπως κάθε φορά.

Άρης: Ναι δίκιο έχετε.

Γιατρός: Για να έχω μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα... Καταλαβαίνετε...

Άρης: Ναι πως...

Γιατρός: Κι εσείς όμως φαίνεστε κάπως ταραγμένος... Είστε καλά; Νιώθετε κάτι;

Άρης: Το ίδιο θα έλεγε κανείς και για εσάς...

Γιατρός: Τι εννοείτε;

Άρης: Πως άλλες φορές όταν σας ρωτούσαμε πως είναι, μας απαντούσατε αμέσως πως όλα είναι μια χαρά και να μην ανησυχούμε...

Γιατρός: Δεν σας καταλαβαίνω...

Άρης: Σαν να αποφεύγετε να μου απαντήσετε... (Παύση) Έστω και ένα, ο γιος σας είναι μια χαρά ή όλα είναι υπό έλεγχο!

Γιατρός: Από τη στιγμή που σας ανακοίνωσα την πρόοδο του γιου σας στην θεραπεία, θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί... Γι' αυτό θα προτιμούσα να σας ενημερώνω κάθε φορά που θα τελειώνω την εκτίμησή μου...

Άρης: Κάτι έχει συμβεί έτσι δεν είναι; Πείτε μου σας παρακαλώ!

Γιατρός: Μα σας εξηγώ πως-

Άρης: Την αλήθεια!

Γιατρός: Εντάξει! Κοιτάξτε... Μόλις με ενημέρωσαν πως υπήρξε μια επιπλοκή, αλλά δεν γνωρίζουμε τίποτα παραπάνω

Άρης: Επιπλοκή;

Γιατρός: Ναι! Με συγχωρείτε που δεν σας ενημέρωσα εξ αρχής, αλλά δεν ήθελα να σας αναστατώσω χωρίς λόγο και προ πάντων χωρίς να γνωρίζουμε τι ακριβώς συμβαίνει... Ήθελα πρώτα να το ερευνήσω... Ίσως να μην είναι και τίποτα σημαντικό...

Άρης: Κι όμως το ύφος σας δείχνει το αντίθετο! Πείτε μου σας παρακαλώ, τι ακριβώς συμβαίνει;

Γιατρός: Όλα δείχνουν πως ο γιος σας, σταμάτησε να αντιδρά στη θεραπεία...

Άρης: Σταμάτησε;

Γιατρός: Κύριε Ναδάλη, θα κάνω τα πάντα για να βρω τι ακριβώς συνέβη και να επανέλθουμε σύντομα στη θεραπεία... Δεν μου έχει τύχει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο αλλά σας εγγυώμαι πως θα βρούμε την λύση.

Άρης: Κι όλα αυτά πως είχε αρχίσει να αποδίδει; Τι ήταν;

Γιατρός: Δεν καταλαβαίνω... Οι εξετάσεις το έδειξαν καθαρά. Η θεραπεία είχε αρχίσει να τον επηρεάζει θετικά.

Άρης: Κι αν κάνατε λάθος γιατρέ; Αν η Άννα είχε δίκιο-

Γιατρός: Όχι! Όχι! Σε καμία περίπτωση δεν έχει γίνει ιατρικό λάθος. Κάτι άλλο συμβαίνει.

Άρης: Να επαναλάβετε τις εξετάσεις, σας παρακαλώ! Δεν γίνεται να παίζουμε με την ζωή του γιου μου.

Γιατρός: Το έχουμε ήδη κάνει κύριε, Ναδάλη... Έχω καλέσει συμβούλιο, έχουμε ήδη αρχίσει να το ερευνούμε.

Άρης: Να με κρατάτε ενήμερο σας παρακαλώ.

Γιατρός: Φυσικά! (Μικρή παύση) Κι εσείς όμως πριν ήσασταν κάπως αναστατωμένος.

Άρης: Λίγο κουρασμένος μόνο.

Γιατρός: Θα μπορούσα να σας ζητήσω μια χάρη;

Άρης: Ναι βέβαια!

Γιατρός: Να... Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να μην αναφέρετε κάτι στην Άννα ακόμη... Τουλάχιστον μέχρι να καταλάβουμε τι συμβαίνει.

Άρης: Φυσικά, όπως θέλετε...

Γιατρός: Είναι αρκετά ταλαιπωρημένη, δεν θα ήθελα να την αναστατώσουμε παραπάνω. Ας την αφήσουμε να ηρεμήσει για λίγο.

Άρης: Έχετε δίκιο. Δεν πέρασε και λίγα.

Γιατρός: Καλώς! Μόλις έχω νεότερα θα σας ειδοποιήσω.

Άρης: Ελπίζω σύντομα... Δεν μπορώ να της κρυφτώ για πολύ.

Γιατρός: Αλήθεια, πού είναι τώρα;

Ο Άρης μένει να τον κοιτάζει σαστισμένος για λίγα δευτερόλεπτα.

Άρης: Πού αλλού;

Κοιτάζονται και χαμογελούν. Σβήνουν τα φώτα.

6^η Σκηνή

Η Άννα θηλάζει το μωρό. Ο Γιατρός και ο Άρης στέκονται απέναντί της και την κοιτάζουν σαστισμένοι. Σβήνουν τα φώτα. Η Άννα βρίσκεται καθισμένη σε μια καρέκλα και κρατώντας με τις παλάμες της τους κροτάφους της ψιθυρίζει συνεχόμενα τη λέξη «αποκαΐδια», ο Άρης και ο γιατρός στέκονται όρθιοι απέναντί της.

Άννα: Πρόλαβα;

Άρης: Έχεις το θράσος και ρωτάς;

Γιατρός: Άννα... Συνειδητοποιείς τι έχεις προκαλέσει;

Άννα: (ανακουφισμένη) Πρόλαβα!

Γιατρός: Κατά ενενήντα τις εκατό η θεραπεία έχει καταστραφεί.

Άννα: Δηλαδή μπορούμε να φύγουμε τώρα;

Άρης: Άννα τι λες;

Άννα: Να πάμε σπίτι.

Γιατρός: Άννα... Δεν μπορείτε να φύγετε.

Άννα: Ούτε το δωμάτιο δεν έχουμε προλάβει να τελειώσουμε. Πώς θα τον βάλουμε να κοιμηθεί εκεί μέσα;

Άρης: Δεν ακούς Άννα! δεν ακούς! (Γαύση) Αλήθεια, τι πίστεψες πως θα καταφέρεις;

Άννα: Να μην τον αγγίζει κανείς.

Γιατρός: Ο γιος σου θα γινόταν καλά, Άννα. Η θεραπεία είχε αρχίσει να -

Άννα: (σηκώνεται) Μπούρδες!

Άρης: Σταμάτα επιτέλους! Δεν αντέχω άλλο να σε ακούω!

Άννα: Έπρεπε να τον προστατεύσω... Αν δεν το κάνω εγώ τότε ποιος;

Άρης: Σύνελθε σε παρακαλώ!

Άννα: Πεινούσε... Να τον έβλεπες πώς μου ζητούσε κι άλλο. Κι άλλο μαμά, κι άλλο! Δεν μπορούσες να του αντισταθείς.

Άρης: Με ποια λογική πήγες και-

Άννα: Δεν υπάρχει λογική σε ό,τι κάνουμε τους τελευταίους μήνες!

Άρης: Δεν ήθελες να γίνει καλά. Από την αρχή δεν ήθελες.

Άννα: Έχω ζητήσει εδώ και τόση ώρα να μου φέρετε τον γιο μου και ούτε που τους έχετε ειδοποιήσει. *(Ψιθυρίζει την λέξη αποκαΐδια τρεις φορές πιέζοντας με τα δυο της δάχτυλα τους κροτάφους της.)*

Γιατρός: Ο γιος σου εξετάζεται. Ίσως και να προλαβαίνουμε ακόμα να διορθώσουμε την ζημιά.

Άννα: Δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνετε. Μόνο εγώ μπορώ να τον φροντίσω τώρα.

Άρης: Στ' αλήθεια πιστεύεις πως θα φύγετε από δω μέσα;

Άννα : Είναι η μόνη λύση. Ακόμη κι αν χρειαστεί να τον μεγαλώσω μόνη μου.

Άρης: Πώς Άννα;

Άννα: Με αγάπη! Έτσι γίνεται. Έτσι μεγαλώνουν τα παιδιά!

Άρης: Αλήθεια πιστεύεις πως φτάνει αυτό; *(Παύση)* Είναι καταδικασμένος... και εκείνος και εμείς!

Γιατρός: Ίσως τώρα να μην το βλέπεις Άννα, αλλά αυτό το παιδί όταν μεγαλώσει θα-

Άννα: Φτάνει! Το παιδί μου δεν είναι έτσι. *(Στον Άρη)* Σε έκαναν στ' αλήθεια να πιστέψεις, πως μια ολόκληρη κοινωνία κινδυνεύει από ένα μωρό που δεν έχει προλάβει ακόμη, ούτε το γάλα του να πιει! Κατηγορείτε τον γιο μου πως είναι-

Άρης: Σταμάτα! Ως εδώ!

Άννα: Φασίστας! Έλα πες το! Τι φοβάσαι;

Άρης: Σιάσε επιτέλους!

Άννα: Θέλεις να το πούμε μαζί; Έλα!

Άρης: *(φωνάζοντας πάνω από την φωνή της Άννας η οποία συλλαβίζει τη λέξη φασίστας)* Μη μιλάς! Δεν θέλω να σ' ακούω άλλο!

Άννα: Αφού το ξέρεις και συ πως δεν είναι έτσι. Τι περιμένουμε; Γιατί δεν πάμε στο σπίτι μας;

Άρης: *(την πιάνει από το πρόσωπο)* Τελείωσε, Άννα!

Γιατρός: Πρέπει να σιγουρευτούμε πως δεν έχει υποστεί ανεπανόρθωτη βλάβη.

Η Άννα πηγαίνοντας πάνω κάτω συνεχώς ψιθυρίζει την λέξη αποκαΐδια ενώ ο Άρης μιλά με τον γιατρό.

Άρης: Και πως θα κινηθείτε; Υπάρχει κάποια άλλη θεραπεία;

Γιατρός: Θα πράξουμε ό,τι ορίζει ο νόμος. (Παύση) Ούτε και γω ήθελα να φτάσουμε σε αυτό το σημείο.

Άρης: Πότε θα ξέρουμε;

Γιατρός: Από στιγμή σε στιγμή...

Η Άννα γελάει. Χτυπά το τηλέφωνο. Σκοτάδι.

7^η Σκηνή

Ο γιατρός φαίνεται αναστατωμένος μετά το τηλεφώνημα.

Άρης: Τι συμβαίνει;

Γιατρός: Τα αποτελέσματα είναι έτοιμα...

Άρης: Και;

Γιατρός: Δυστυχώς τα νέα δεν είναι καλά...

Άρης: Δηλαδή;

Γιατρός: Η ποσότητα γάλακτος που βρέθηκε στον οργανισμό του παιδιού ήταν μεγάλη... Δεν υπάρχει δυνατότητα να ξεκινήσουμε από την αρχή. Λυπάμαι πολύ...

Άννα: Λυπάστε; (Γαύση) Τι άλλο έμεινε να του κάνετε;

Άρης: Τι θα πει αυτό, γιατρέ;

Γιατρός: Δεν υπάρχει κάτι άλλο να κάνουμε... Είναι αδύνατον να θεραπευτεί πια... Από δω και πέρα αναλαμβάνει ο νόμος.

Άρης: (με λυγμό) Ότι;

Γιατρός: Το παιδί είναι αδύνατον να ζήσει σε αυτή την κατάσταση.

Άννα: Τι εννοείτε;

Άρης: Μας είχατε πει πως αν θηλάσει η θεραπεία θα ανασταλεί, όχι όμως και πως θα πεθάνει.

Γιατρός: Πράγματι, δεν είναι αυτό που προκαλεί τον θάνατό του.

Άρης: Σας παρακαλώ, εξηγήστε μου τι εννοείτε γιατί θα τρελαθώ!

Άννα: Ψέματα! Όχι...

Άρης: Τι ψέματα; Τι λες;

Άννα: Δεν θα μου το σιοτώστε. Όχι!

Άρης: Δεν μπορεί... Πείτε μου πως δεν εννοείτε-

Γιατρός: Το ξέρω, είναι σκληρό αλλά είναι η μόνη λύση...

Άρης: Αυτό εννοούσατε, όταν μάς διαβεβαιώνατε πως η επιστήμη έχει φροντίσει ακόμα και για τις πιο ακραίες περιπτώσεις;

Άννα: Τι σόι νόμος είναι αυτός που σκοτώνει παιδιά;

Άρης: Σταμάτα, επιτέλους, Άννα! Εσύ τον οδήγησες ως εκεί!

Άννα: Είναι παράλογο όλα αυτά δεν το βλέπεις; Κάνε κάτι... Να προλάβουμε.

Άρης: Ακόμα ονειρεύεσαι πως θα τον σώσεις, Άννα;

Γιατρός: Αυτό το παιδί θα βασανιστεί και θα βασανίσει πολύ κόσμο αν το αφήσουμε να μεγαλώσει...

Άννα: Μιλάτε εσείς για δικαιοσύνη; Εσείς που αρπάζετε μωρά παιδιά και τους επιβάλλετε τον θάνατο; Εσείς-

Γιατρός: Δεν είναι έτσι Άννα! Σταμάτα να συγκρίνεις συνεχώς το παρελθόν με τις δικές μας προσπάθειες...

Άρης: Προσπαθήστε ξανά τότε!

Γιατρός: Είναι μάταιο... Σας εξήγησα... Αν ο γιος σας μεγαλώσει θα είναι πιο δύσκολο για όλους μας... Κυρίως για εκείνον.

Άννα: Δεν μπορείτε να ξέρετε!

Γιατρός: Μπορούμε να το προβλέψουμε... Πιστέψτε με, είναι καλύτερα να γίνει τώρα...

Άννα: Κι αυτές οι λίγες μέρες ζωής δεν μετράνε, ε; Δεν κάνει για άνθρωπος το δικό μου το παιδί;

Άρης: Κάποια άλλη λύση θα υπάρχει... Όχι αυτό.

Γιατρός: Πώς μπορούμε να το ρισκάρουμε να κινδυνεύσουν τόσοι άνθρωποι;

Άννα: Μιλάτε λες και είναι τέρας!

Γιατρός: Κι όμως, Άννα... Αυτό θα γίνει.

Άννα: Όχι!

Άρης: Δώστε μας μια ευκαιρία.

Γιατρός: Εδώ δεν μιλάμε για πιθανότητες. Ούτε μαντεύουμε το μέλλον, κύριε Ναδάλη.

Άννα: Μιλάτε όμως για φόνο.

Γιατρός: Ακόμα κι αν τον αφήσουμε να ζήσει, νομίζετε πως δεν θα το καταλάβουν αργότερα; Και τότε πιστέψτε με θα είναι πιο δύσκολο για όλους μας.

Άρης: Δηλαδή, ήρθατε έτσι απλά να μας ενημερώσετε πως θα σκοτώσουν το παιδί μας...

Γιατρός: Μιλάμε για μια πολύ επικίνδυνη νόσο. Πιστέψτε με, δεν έχουν καλή κατάληξη αυτοί οι άνθρωποι. Θα συνέβαινε αργά ή γρήγορα.

Άρης: Αυτό ήταν λοιπόν;

Γιατρός: Λυπάμαι... Δεν μπορούμε να θέσουμε την κοινωνία μας σε κίνδυνο. Αυτή που με τόσο κόπο καταφέραμε να κρατήσουμε καθαρή τόσα χρόνια, από ανθρώπους σαν τον γιο σας... Ούτε και βέβαια να παραβούμε τον νόμο.

Η Άννα γελάει και σιγά σιγά το γέλιο της γίνεται όλο και πιο δυνατό, ώσπου καταλήγει σε μια κραυγή. Ο Άρης την σφίγγει στην αγκαλιά του και προσπαθεί να την ηρεμήσει. Τα φώτα σβήνουν.

Η Άννα βρίσκεται καθισμένη σε ένα κρεβάτι και σιγοτραγουδάει ένα νανούρισμα. Ο Γιατρός με τον Άρη συζητούν μεταξύ τους.

Νανούρισμα

Τα βλέφαρά σου άφησε μικρό πουλί να πέσουν
και τα φτεράκια σου άνοιξε μες στ' όνειρο να μπεις.

Κι ύστερα φόρεσε ξανά τις πιο μακριές φτερούγες
βόλι πανούργου κυνηγού ποτέ να μη σε βρει.

Πέτα πουλί μου πιο ψηλά, για να χαθεί ο κόσμος

να μην σε σιάζει πια ποτέ η πίκρα κι ο χαμός.

Γιατρός: Δε θα βασανίζεται πια.

Άρης: Τι ακριβώς περιλαμβάνει;

Ο γιατρός δίνει στον Άρη ένα φυλλάδιο που εξηγεί αναλυτικά την θεραπεία της Άννας.

Γιατρός: Η επιστήμη μάς έχει δώσει λύσεις ακόμα και για ακραίες περιπτώσεις όπως της συζύγου σας!

Άρης: (διαβάζει το φυλλάδιο) «Θεραπεία αφαίρεσης μητρικού ενστίκτου»...

Γιατρός: Ακριβώς... Είναι ο μόνος τρόπος να την βοηθήσουμε.

Άρης: Θα πονέσει;

Γιατρός: Όχι, όχι. Καθόλου! Ίσα ίσα θα την ανακουφίσει από τον πόνο. Θα είναι δύσκολα στην αρχή, θα σας χρειαστεί κοντά της.

Άρης: Πόσο καιρό θα μείνει μέσα;

Γιατρός: Ισόβια, κύριε Ναδάλη...

Άρης: Ισόβια;

Γιατρός: Θα είναι ασφαλής εδώ και θα έχει την απαραίτητη φροντίδα από τους ειδικούς... Είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε.

Άρης: Θα μπορώ να την βλέπω;

Γιατρός: Ναι! Βέβαια. Μια φορά τον μήνα είναι το επισκεπτήριο, μετά από κάθε θεραπεία.

Άρης: Ξέρει;

Γιατρός: Όχι.

Άρης: Θα μάθει;

Γιατρός: Ίσως να μην την βοηθήσει αν γνωρίζει.

Άρης: Ναι. Καταλαβαίνω...

Γιατρός: Ξέρετε σας θαυμάζω γι' αυτό. Κρατάτε τις ισορροπίες.

Άρης: Δεν ξέρω... Τις κρατάω;

Γιατρός: Μα φυσικά! Καταφέρατε να αποτρέψετε τον κίνδυνο.

Άρης: Αλήθεια είναι αυτό. *(Παύση)* Της είχα πει πως θα έκανα τα πάντα για 'κείνη. Κι αυτό ακόμα. Και τον μικρό... δεν πρόλαβα να τον γνωρίσω, αλλά τον αγάπησα. Γιος μου είναι. Πώς θα μπορούσα. Πάντα θα τον αγαπώ... ό,τι κι αν είναι. Ξέρετε, *(παύση)* έχω συνεχώς μια αίσθηση, που μου τρώει λίγο λίγο το μυαλό... Πως θα 'πρεπε να ζητώ συγχώρεση γι' αυτό που μου συμβαίνει... Πως θα 'πρεπε να νιώθω λάθος... *(Παύση)* Έκανα όμως το σωστό. Αυτό το ξέρω. Φανταστείτε να μην υπήρχε αυτή η εξέταση... Να μην είχαμε καταλάβει... Δεν θέλω ούτε να φανταστώ πως εμείς θα ήμασταν υπαίτιοι για την διαιώνιση αυτής της αρρώστιας. Οφείλουμε να μείνουμε καθαροί. *(Παύση)* Ακόμα κι αν πρόκειται για το ίδιο μου το παιδί. Πώς θα ζούσαμε μ' αυτό το βάρος; Όχι, όχι... Χάρη σε σας, την επιστήμη! Όμως, δεν είχαμε υπολογίσει την Άννα. Έπρεπε να το περιμένουμε... Η συμπεριφορά της ήταν αλλόκοτη. Κι αυτή η μανία της να το ταΐσει. *(Παύση)* Την έχω συγχωρέσει, κι ας μη μου το ζήτησε *(παύση)* εγώ ένιωσα πως έπρεπε. Δεν υπάρχει θεραπεία έλεγε. Σαν να το ήξερε πως έτσι θα γίνει, κι όμως το έκανε. Το μεγαλύτερό μου λάθος ήταν που δεν κατάφερα να τη σταματήσω. *(Παύση)* Σαν να μην ήθελε να μεγαλώσει αυτό το παιδί. Θα το είχαμε σώσει τώρα. *(Παύση)* Κάτι χάνεις, κάτι κερδίζεις όμως... Ε γιατρέ;

Γιατρός: Έτσι ακριβώς! Είσαι καλός πατέρας και σύζυγος, Άρη. Μα πάνω απ' όλα άνθρωπος.

Παύση.

Άρης: Μπορώ;

Γιατρός: Φυσικά!

Ο γιατρός φεύγει από τη σκηνή. Ο Άρης πλησιάζει την Άννα, γονατίζει μπροστά της και ακουμπά το κεφάλι του στα πόδια της. Εκείνη του χαϊδεύει τα μαλλιά.

Άννα: Σου έμοιαζε ξέρεις.

Άρης: Αλήθεια;

Άννα: Μχμ... Έπρεπε να το δεις πώς λαχταρούσε να πει δυο γουλιές! Πώς με κοιτούσε. Δεν θα μπορούσες να του αντισταθείς... Έκλεινα τα μάτια και ονειρευόμουν πως ήμασταν στο σπίτι μας και πως όλα αυτά ήταν ένα κακό όνειρο. *(Παύση)* Και μετά έβαζα ένα ένα τα καλώδια πάλι στο κορμάκι του...

Άρης: Όλα αυτά τελείωσαν τώρα...

Άννα: Μείνε για λίγο εδώ.

Άρης: Δεν φεύγω.

Άννα: Να σου πω ένα τραγούδι;

Άρης: Σε λίγο θα είσαι ήδη πολύ καλύτερα... Δεν θα πονάς τόσο.

Άννα: Δεν θα πονάω. Να σου πω ένα τραγούδι;

Άρης: Όλα θα πάνε καλά.

Άννα: Όλα θα πάνε καλά. Να σου το πω;

Άρης: Να μου το πεις.

Μπαίνει ο γιατρός μεταφέροντας το μηχάνημα.

Γιατρός: Έλα καλή μου κάθισε. Λίγα λεπτά θα πάρει μόνο.

Ο γιατρός συνδέει τα καλώδια σε όλο το σώμα της Άννας, εκείνη σιγοτραγουδά πάλι το ίδιο νανούρισμα και δεν αντιστέκεται καθόλου. Η διαδικασία ξεκινάει και ώσπου να τελειώσει το πρόσωπο της Άννας μένει ψυχρό και ανέκφραστο. Ο Άρης στέκεται δίπλα και παρακολουθεί. Σβήνουν τα φώτα.

Γιατρός: Τελειώσαμε! Όλα πήγαν κατ' ευχήν!

8^η Σκηνή (ένα εναλλακτικό τέλος/ μια
«καλύτερη» λύση...)

Ο Γιατρός στέκεται πάνω από το τηλέφωνο ενώ ο Άρης με την Άννα όρθιοι απέναντί του περιμένουν.

Άρης: Λοιπόν;

Γιατρός: Λυπάμαι πολύ.

Άννα: (δείχνει να ανακουφίζεται) Λυπάστε;

Άρης: Είστε σίγουρος γιατρέ; Ας κάνουμε άλλη μια προσπάθεια.

Γιατρός: Ακόμα και αν επαναλάβουμε την θεραπεία δεν υπάρχουν πιθανότητες εξάλειψης της ασθένειας. Ούτε καν βελτίωσης. Δυστυχώς. (Παύση) Δεν είχαμε προβλέψει κάτι τέτοιο.

Άρης: Μάζεψε το χαμόγελό σου, Άννα! Δεν είπε πως θα τον πάρεις πίσω.

Άννα: Κι όμως έτσι έπρεπε να είχε γίνει από την αρχή.

Γιατρός: Άννα, πρέπει να –

Άννα: Και έχετε ήδη αργήσει να μου τον φέρετε!

Γιατρός: Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά...

Άννα: (πιάνει την κοιλιά της) Θυμάστε που δεν ήθελε με τίποτα να βγει; (Παύση) Σαν να το ήξερε αυτό το παιδί πως δεν έχει μέλλον. (Παύση) Μακάρι να μπορούσα να τον κρατήσω εδώ μέσα, να μην τον αγγίζουν τα βρομόχερά σας.

Γιατρός: Αν η θεραπεία έφτανε ως το τέλος-

Άννα: Αν. Αν. Αν... Αν η θεραπεία. Αν μεγάλωνε. Αν ήταν αυτό που λέτε. Αν θα γίνει κάποτε. Βαρέθηκα όλα αυτά τα αν, τις υποθέσεις και τις συνομωσίες.

Γιατρός: Με την θεραπεία θα ήμασταν σίγουροι, Άννα. Τώρα πια είναι μονόδρομος... Τα συμπτώματα θα αρχίσουν να εμφανίζονται, όσο ο μικρός θα μεγαλώνει.

Άννα: Εγώ μπορώ να-

Άρης: Ακόμα πιστεύεις πως θα σε αφήσουν να αναλάβεις μετά από όσα έκανες;

Άννα: Κανείς δεν μπορεί να μου απαγορεύσει να είμαι η μητέρα του.

Γιατρός: Αυτή η ασθένεια δεν θεραπεύεται τόσο απλά... Μόνο με μητρική αγάπη και στοργή, όπως νομίζεις, Άννα. Μετά από έρευνες πολλών χρόνων αυτή η θεραπεία μάς έδωσε την δυνατότητα να μειώσουμε αυτόν τον κίνδυνο.

Άννα: Δεν νομίζετε πως είναι κάπως αργά για να με πείσετε; Δεν χρειάζεται να προσποιείστε άλλο.

Άρης: Τι σημασία έχουν όλα αυτά; Αφού δεν υπάρχει τίποτα να γίνει... Πώς συνεχίζουμε;

Γιατρός: Υπάρχει μια εναλλακτική. Φυσικά δεν πρόκειται να θεραπευθεί... Αλλά είναι για το καλύτερο όλων.

Άρης: Δηλαδή;

Γιατρός: Υπάρχει μια κλινική, ειδική για άτομα που δεν κατάφεραν να θεραπευθούν, όπως ο γιος σας, αλλά και για πιο σπάνιες περιπτώσεις υποτροπής.

Άννα: Για πόσο;

Γιατρός: Για όσο αντέξει...

Άννα: Δηλαδή θα φυλακίσετε έναν αθώο άνθρωπο. Ένα μωρό για την ακρίβεια.

Γιατρός: Θα το προστατεύσουμε.

Άννα: Σταματήστε επιτέλους να αναμασάτε τα λόγια σας! Από ποιον να το προστατεύεστε;

Γιατρός: Από τον εαυτό του, Άννα. Έχεις καταλάβει πόσο κακό θα προκαλέσει αν τον αφήσουμε έτσι ελεύθερο; Εσείς θα είστε οι πρώτοι που θα το υποστείτε!

Άννα: Τι χειρότερο από όσα μας έχετε προκαλέσει εσείς...

Άρης: Μα γιατρέ, κλεισμένος μέσα σε μια κλινική χωρίς θεραπεία, τι νόημα έχει;

Γιατρός: Εκεί υπάρχουν άνθρωποι πλήρως εκπαιδευμένοι, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίζουν τέτοιες καταστάσεις. Το παιδί θα μεγαλώσει κανονικά, δεν θα μπορέσει όμως ποτέ να βλάψει κανέναν.

Άννα: Και τα συμπτώματα;

Γιατρός: Θα αρχίσουν να εμφανίζονται σιγά σιγά. Μόλις αρχίσει να χειροτερεύει, θα χρειαστεί να μπει σε καταστολή... Δεν πρέπει να κινδυνεύσει κανείς.

Η Άννα παγώνει από το σοκ. Προσπαθεί να φωνάξει αλλά η φωνή της δεν βγαίνει. Ο Άρης την συγκρατεί.

Άρης: Αφήστε μας να πάρουμε μια δεύτερη γνώμη. Αν το πρόβλημα είναι οικονομικό δεν υπάρχει κανένα κώλυμα.

Γιατρός: Κύριε Ναδάλη... Η υπόθεση έχει ήδη φύγει από εμάς. Η δικαιοσύνη αναλαμβάνει αυτές τις περιπτώσεις. Δεν γίνεται τίποτα. Τα χέρια μας είναι δεμένα.

Άννα: Να τον δω λίγο.

Γιατρός: Άννα...

Άννα: Σας παρακαλώ! Τελευταία φορά.

Γιατρός: Θα δω τι μπορώ να κάνω.

Άρης: Ευχαριστούμε γιατρέ... Πότε θα τον πάρουν;

Γιατρός: Απόψε.

Άρης: Τόσο γρήγορα;

Γιατρός: Δεν υπάρχει λόγος να καθυστερούμε.

Άννα: Δεν υπάρχει.

Γιατρός: Είμαι σίγουρος ότι μια μέρα θα καταλάβεις, πως όλα αυτά γίνονται για το καλό του και για το δικό σου βέβαια.

Άννα: Το δικό μου;

Γιατρός: Άννα, με αυτό που έκανες έβαλες πολλούς ανθρώπους σε κίνδυνο και πρώτον από όλους τον γιο σου. (Παύση) Θα πρέπει να αποκλείσουμε όλες τις πιθανότητες να συμβεί ξανά κάτι τα τέτοιο.

Άννα: Δεν καταλαβαίνω. Τι άλλο θέλετε; Τώρα σίγουρα κανένα πρότυπο δεν κινδυνεύει από ένα φυτό.

Άρης: Μα γιατρέ... Δεν τελειώσαμε;

Γιατρός: Το στίγμα της Άννας σε μια επόμενη εγκυμοσύνη θα μπορούσε να προξενήσει τον ίδιο κίνδυνο.

Άννα: Τι σημαίνει αυτό;

Γιατρός: Το συμβούλιο αποφάσισε πως θα πρέπει να υποβληθείς σε επέμβαση υστερεκτομής.

Άννα: *(με ένα ειρωνικό χαμόγελο)* Παμφηφεί... *(Την πιάνουν τα γέλια)*

Γιατρός: Άννα, αν είχες αφήσει τη θεραπεία να ολοκληρωθεί, τώρα τίποτα από όλα αυτά δεν θα συνέβαινε.

Άρης: Δεν νομίζετε πως είναι κάπως υπερβολικό όλο αυτό γιατρέ; Θα μπορούσαμε απλώς να προσέχουμε.

Γιατρός: Δεν μπορούμε να το διακινδυνεύσουμε να γίνει ξανά κάποιο λάθος...

Άννα: Τιμωρήστε με, λοιπόν! Τι περιμένουμε;

Γιατρός: Κανείς δεν τιμωρείται πια. Φροντίζουμε μόνο για την ασφάλεια των συνανθρώπων μας και την διατήρηση ενός καθαρού και αθώου κόσμου από αυτήν την βαρβαρότητα που μπορεί να καταστρέψει ό,τι έχουμε φτιάξει ως τώρα.

Άννα: Θα μπορούσα τώρα να δω για μια τελευταία φορά το πιο καθαρό και αθώο πλάσμα του κόσμου;

Σβήνουν τα φώτα για λίγα δευτερόλεπτα και μόλις ανοίξουν βλέπουμε την Άννα καθισμένη σε ένα αμαξιτίδιο φορώντας μια ρόμπα του χειρουργείου. Ο Άρης στέκεται δίπλα της.

Άρης: Έτοιμή;

Άννα: Τους είπες;

Άρης: Τι πράγμα;

Άννα: Το νανούρισμα. Το έδωσες;

Άρης: Το έδωσα ναι.

Άννα: Τους είπες κάθε βράδυ πριν κοιμηθεί;

Άρης: Τους το είπα Άννα μου.

Άννα: Τον πήραν;

Άρης: Πριν από λίγο.

Άννα: Να πάμε σπίτι μας.

Άρης: Θα πάμε.

Μπαίνει ο γιατρός.

Γιατρός: Είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε.

Άρης: Ερχόμαστε.

Γιατρός: Είναι μια πολύ συνηθισμένη επέμβαση. Δεν χρειάζεται να φοβάσαι καθόλου. Ούτε που θα το καταλάβεις.

Άννα: Πότε θα μπορώ να φύγω;

Γιατρός: Σε δυο μέρες θα είστε στο σπίτι σας. Μόλις αναρρώσετε πλήρως, θα επικοινωνήσουμε για να ξεκινήσετε την θεραπεία που συνιστάται μετά την επέμβαση. *(Παύση)* Όλα θα πάνε καλά.

Ο γιατρός παίρνει την Άννα και βγαίνουν από τη σκηνή. Ο Άρης τους ακολουθεί. Σβήνουν τα φώτα. Ανοίγουν ξανά. Η Άννα βρίσκεται κουλουριασμένη στο πάτωμα, μπροστά της κοιτάζει έναν χάρτη και από πίσω παίζει το νανούρισμα.

Νανούρισμα

Τα βλέφαρά σου άφησε μικρό πουλί να πέσουν
και τα φτεράκια σου άνοιξε μες στ' όνειρο να μπεις.

Κι ύστερα φόρεσε ξανά τις πιο μακριές φτερούγες
βόλι πανούργου κυνηγού ποτέ να μη σε βρει.

Πέτα πουλί μου πιο ψηλά, για να χαθεί ο κόσμος
να μην σε σιάξει πια ποτέ η πίκρα κι ο χαμός.

- Τελικά, καλά κάναμε και βάλουμε πορτοκαλί.
- Θα του αρέσει πολύ.
- Και η κούνια του κάτω από το παράθυρο. Να βλέπει φως. Μήπως κρυώνει όμως...
- Μα θα είναι κλειστό όταν κοιμάται.

